

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **N. S. H.**
st. přísl. Vietnamská socialistická republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze 30. 5. 2025, č. j. OAM-375/BA-BA01-VL11-PŘZ-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze 30. 5. 2025, č. j. OAM-375/BA-BA01-VL11-PŘZ-2025, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 269 Kč** k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta, se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-375/BA-BA01-VL11-PŘZ-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu dobu trvání zajištění stanovil do 17. 7. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které zejména namítal, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné a nezákonné, jelikož splňoval důvody pro to, aby byl ze zajištění propuštěn.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025, č. j. KRPP-43302-7/ČJ-2025-030022, podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajistilo za účelem správního vyhoštění.
3. Žalobce dne 30. 3. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany.
4. Rozhodnutím o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 1. 4. 2025, č. j. OAM-375/BA-BA01-BA06-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců a rozhodl, že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 17. 7. 2025.
5. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-HA06-2025, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 19 Az 13/2025, o které dosud nebylo rozhodnuto.
6. Součástí správního spisu je žádost žalobce o propuštění ze zajištění – opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 23. 4. 2025. K žádosti žalobce přiložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování a dále prohlášení k žádosti o propuštění o zajištění s ověřovací doložkou pro legalizaci.
7. Dne 29. 4. 2025 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž o žádosti žalobce rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 17. 7. 2025.

III. Žaloba

8. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Měl za to, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda bylo možné uložit žalobci zvláštní opatření místo aby byl zajištěn. Žalovaný byl povinen v napadeném rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, uvést konkrétní podklady ze kterých vycházel a úvahy o jejich hodnocení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však neobsahuje žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s tím, že žalobce má na území České republiky známou a blízkou osobu, paní D. T. H., která mu poskytne bezplatné ubytování a plně ho finančně zabezpečí, včetně prostředků na případné dojíždění na pracoviště žalovaného za účelem kontroly součinnosti. Žalovaný místo toho bez ohledu na doklady předložené k žádosti o propuštění ze zajištění v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá v České republice žádné vazby a je nejasná i jeho finanční situace.

9. Žalobce měl za to, že zajištění ubytování a finanční zabezpečení ze strany rodinné přítelkyně by mohly být dostatečným důvodem pro využití zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu a důvodem pro propuštění žalobce ze zajištění. Žalovaný se zabýval pouze tím, že má žalobce zajištěno ubytování na území České republiky, ale nijak se nezabýval tím, že ubytování je bezplatné a že má zajištěno finanční zabezpečení od své známé přítelkyně. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné i z důvodu, že žalobce opětovně stanovil dobu zajištění, aniž by délku zajištění jakkoli odůvodnil.
10. Žalobce dále brojil proti tomu, že žalovaný rozhodl ve věci opožděně.
11. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobě přiznal odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Rozhodnutí je zákonné a plně přezkoumatelné.
13. Dle žalovaného potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii dotyčného a nerespektování právních předpisů, shledat jako záruku toho, že by se jmenovaný na dané adrese zdržoval a poskytoval potřebnou součinnost. Z okolností případu vyplývá, že se nelze spolehnout na to, že žalobce nevyužije možnost ubytování na soukromé adrese jako příležitost k tomu, aby opětovně zmizel z dosahu správních orgánů. V řízení tedy nebyly prokázány důvody, pro které by bylo možné se domnívat, že mírnější opatření bude v praxi účinné.
14. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, proto navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
16. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
17. Krajský soud se nejprve zabýval rozsahem přezkumu žaloby. Postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o propuštění ze zařízení podle § 46a zákona o azylu, v uvedených intencích tak krajský soud přistoupil k posouzení zákonnosti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení.

18. Žaloba je důvodná.
19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
20. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, „*ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*“
21. V nyní posuzované věci žalobce požádal o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Měl za to, že předložil nové poklady a uvedl nová tvrzení prokazující, že splňuje podmínky pro propuštění. Žalovaný jeho žádosti nevyhověl. Žalobce měl za to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
22. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „*[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci nedostála. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
23. Dle krajského soudu žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření, jeho úvahy jsou šablonovité, nereagují na tvrzení žalobce. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu. Vždy je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle

citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době).

24. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
25. Žalovaný vyslovil nemožnost uložit zvláštní opatření zcela obecně, aniž by zohlednil konkrétní okolnosti případu. Žalobce přiložil k žádosti o propuštění nejen doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, ale také prohlášení k žádosti o propuštění o zajištění s ověřovací doložkou pro legalizaci, ve které paní D. T. H. prohlásila, že žalobce osobně zná, jejich otcové jsou přátelé, a proto společně vyrůstali prakticky jako sourozenci. Z důvodu této osobní vazby by po propuštění ze zajištění žalobce finančně zabezpečila, poskytla mu finanční prostředky k zajištění obživy včetně prostředků na případné dojíždění na kontroly na pracoviště žalovaného. Dále sdělila, že by ubytování poskytla na stejné adrese, jaká byla uvedena dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování. Zástupce žalobce navíc v žádosti o propuštění ze zajištění žádal, aby žalovaný požádal cizineckou policii o provedení pobytové kontroly na adrese ubytování uvedené v dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování a vyslechl paní D. T. H., která chce žalobce ubytovat a finančně podporovat.
26. Shora uvedenými okolnostmi se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. Pouze obecně uvedl, že potvrzení o ubytování **bez uvedení dalších okolností** nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii dotyčného a nerespektování právních předpisů České republiky, shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu potřebnou součinnost. V posuzované věci se však žalobce neomezil na pouhé předložení dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování, ale sdělil další – konkrétní a pro posouzení věci možná relevantní – okolnosti. Ty však žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nezmnínil, natož aby k nim učinil jakoukoli přezkoumatelnou úvahu. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, z jakých zjištění žalovaný vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval doklady, které žalobce předložil v rámci žádosti propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že je zajištěním omezena žalobcova osobní svoboda, je povinností žalovaného věc posoudit individualizovaně, což se v napadeném rozhodnutí nestalo. Námitka, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, tak ob stojí.
27. Pro úplnost krajský soud dodává, že žalovaný proto to, aby bylo rozhodnutí bez vad a bylo přezkoumatelné, měl také vysvětlit, proč byla doba zajištění stanovena do 17. 7. 2025.
28. Žalobce namítal, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2025, sp. zn. 62 Az 15/2025. Krajský soud zjistil, že proti tomuto rozsudku žalovaný brojil kasační stížností, věc je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Azs 119/2025. K tomu, zda žalovaný rozhodl v zákonné lhůtě či nikoli se proto krajský soud nevyjádřil, jelikož tato konkrétní otázka bude řešena u Nejvyššího správního soudu, který by měl postavit najisto, v jaké lhůtě má žalovaný povinnost rozhodnout o propuštění ze zajištění. Vzhledem k tomu, že krajský soud rušil

napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nemohl tento postup soudu jakkoli zasáhnout do žalobcových práv.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

29. Jelikož se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval konkrétními okolnostmi případu, neuvážil o předložených podkladech a nezabýval se tvrzeními žalobce, krajský soud zrušil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
30. Krajský soud se dále zabýval tím, zda je třeba věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) nebo toliko zrušit. Judikatura správních soudů se v otázce, zda v případě nezákonnosti rozhodnutí o zajištění soud toto rozhodnutí pouze zruší nebo zruší a vrátí k dalšímu řízení, liší. První linie judikatury vychází ze skutečnosti, že soudní řád správní neumožňuje soudu rozhodnutí správního orgánu pouze zrušit a nevrátit (srov. § 78 odst. 4 s. ř. s.; viz např. rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013-47, či výše citované rozsudky č. j. 4 Azs 228/2014-34, č. j. 10 Azs 41/2020-43, a č. j. 5 Azs 107/2017-28). S opačným postupem, kdy bylo rozhodnutí o zajištění pouze zrušeno a věc nebyla žalovanému vrácena, se lze setkat např. v rozsudcích ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018-68, nebo ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60. Krajský soud posuzoval nikoli rozhodnutí vydané z moci úřední, ale jednalo se o rozhodnutí o žádosti žalobce – jakkoli bylo úzce navázáno na vlastní rozhodnutí o zajištění. Pokud by krajský soud napadené rozhodnutí o žádosti toliko zrušil, nebylo by jakkoli rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění. S ohledem na stále existující žádost proto musí žalovaný po vrácení věci soudem řízení o žádosti řádně ukončit.
31. Žalovaný tak musí bezprostředně po vrácení věci postupovat podle § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu. Toto ustanovení sice situaci, kdy bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění ze zajištění, výslovně neuvádí. Ale s ohledem na podobnost a stejná východiska žádosti o propuštění dle zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců lze analogicky vycházet z § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle něj zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení; povinnost propustit cizince vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku“. Krajský soud má za to, že v posuzované věci je tedy na základě analogie se zákonem o pobytu cizinců třeba dospět ke stejnému závěru a cizinec musí být ze zajištění propuštěn vyhlášením zrušujícího rozsudku [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Náklady procesně úspěšného žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to: odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 4 620 Kč za jeden úkon. Ve věci se jednalo o dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., a to 1) příprava a převzetí věci, 2) sepsí žaloby, v celkové výši 9 240 Kč. Dále je součástí náhrady nákladů paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč za jeden úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 900 Kč, celkem tedy 10 140 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů byla zvýšena o daň z přidané hodnoty v zákonné výši (2 129 Kč), celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 12 269 Kč. Krajský soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1

zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 24. června 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně